

Ipocrizia războiului economic și economico-militar...

Cezar Adonis
Mihalache

Nu, nu este un „șah mat” dat ipocriziei europene... Nu încă... Pentru că, dacă Moscova ar fi vrut asta, ar fi intrat direct în etapa a treia a „intervenției” sale geostrategice... Și ar fi etichetat ceea ce se întâmplă în Ucraina drept „operațiune specială de pace”... Situație în care Europa ar fi trebuit să se poziționeze dincolo de ridicolul unor provocări militare și economico-militare (chiar umanitar... militare) care, ușor-ușor, au început să se întoarcă împotriva întregii

indemnizații militare, pentru cei implicați în operațiunea specială militară, ori a pensiilor de veterani de război pentru cei asumați ca părți într-un război), ci însăși felul în care se va „așeza” Europa de mâine... Cu blocuri militare obediente intereselor UE, NATO și SUA, cu părți ale nepăcii – statele ce nu vor accepta „remize” – tot la comanda primilor, dar și cu țări suverane în reconsiderarea intereselor... Pentru că parte dintre cei ce nu vor această continuare a războiului pe termen lung (asta neînsemnând însă automat și garantarea păcii...), au impus Kievului o re poziționare... Nu neapărat

NATO... Pentru că, de acum, Rusia poate declara în orice moment trecerea ei cu adevărat la o economie de război, cu tot cu piețele interne, dar și prin mecanismele de re poziționare a sa pe blocurile asiatice, arabe și indiene... Capitol la care Europa a pierdut de dinaintea declarării economiilor sale în slujba economiei de război... Și a nepăcii... Pentru că dacă toate intervențiile Europei (la comanda „unchiului Sam”), ca operațiuni militare de sprijin, de înarmate, de pregătire fățișă a combatanților, de inserare și extinderea prin noi baze, ar fi fost făcute ca operațiuni de pace am fi

Iar coincidențe... Aceleași nefirești coincidențe...

Mihai
Ogrinji

Avem nu numai conducătorii, ci și ambasadorii pe care, într-un fel sau altul, îi merităm. Desigur, există ambasadori de calitate – depinde de felul cum este privită România de țările care îi trimit -, la fel cum alții par să cultive mocirla maidanului. Exemplul cel mai relevant, de mai multă vreme, este acreditatul Kremlinului la București. După prestația pe care acest personaj a avut-o la Chișinău, Bucureștiul ar fi trebuit să-l respingă din capul locului. Acum, desigur, are ceea ce a acceptat. Știut fiind că românii, totuși, s-au păzit să le intre sau să admită porcul în casă. Indiferent de situație, nu poți să sta cu mâinile în sân ascultând elucubrațiile unui... diplomat de stepă. Șlefuit cu zgura unei adunături tribale, „diplomatul” rus bagă râțul, dă cu copita în fel și chip, se scapă pe el la modul pravoslavnic, adică în mijlocul casei. Să fii tolerat la București și să spui că „românii nu sunt o națiune”, este ușor de înțeles ce fel de obraz are acest ciolovec. Sau să te întrebi, golănește, ca proasta pe centură: ce Tezaur al României are de returnat Moscova? (Asta în condițiile în care protocoalele și documentele de predare-primire a Tezaurului și a celorlalte incalculabile valori au fost verificate și semnate, în urmă cu mai bine de un veac, și de partea română și de cea rusă...). Și mai delirează ghiordanul respectiv că România, vezi Doamne, a provocat nu știu ce holocaust. S-a trezit să vorbească despre holocausturi un... rus. Și câte n-or mai fi, probabil, prin turbinca lui roșie.

Zău așa, nu înțeleg cum Dumnezeu, de amar de vreme, tot stăm cu capul între ciocan și nicovală. Altfel spus, rușii ne-au livrat, odată cu intrarea tancurilor în România, sinistre personaje precum Ana Pauker, Erno Neulander (Walther Roman), Iosif Chișinevschi (Iakob Broitman), Vasile Luca (Luka Laszlo), Burach Tescovici (Teohari Georgescu), Al. Nicolschi (Boris Grünberg), Leonte Răutu (Lev Oigenstein), Mihail Roller, Saul Bruckner (Silviu Brucan) și atâția alții, care chiar au produs un cumplit genocid asupra poporului

român, fără ca să se dea socoteală în vreun fel. Pe de altă parte, cei așteptați, în zadar, de bunicii și părinții noștri și-au trimis la București mai cu seamă ambasadori de aceeași cruce cu cei trimiși de Stalin și Comintern să ne facă egali și fericiți. N-are rost să le mai înșirui numele și apucăturile. Unii dintre ei s-au ocupat, din păcate, mai mult de gheșefturi. Probabil în conținutul „holocaustului”. Ce coincidențe nefirești...

Se știe, de când lumea, că mercenarii își dădeau toată silința la război dacă, înainte și după victorie, primeau liber la jafuri și violuri. În această privință, nu se va schimba nimic, din păcate, niciodată și nicăieri. Tragic este că n-am învățat și nu pricepem iotă un adevăr elementar: este mai sigur și mai ieftin să-ți faci gard bun la moșie, decât să-ți angajezi și să plătești paznici...

Au trecut 106 de ani de la Unirea Basarabiei cu România. Era prima dintre provinciile subjugate care se întorcea acasă. După tot atâția ani de înstrăinare, suferințe și nenorociri greu de imaginat. Românii – trăitori și în dreapta și în stânga Prutului – au scris atunci una dintre cele mai înălțătoare pagini ale istoriei neamului nostru. Peste doar 22 de ani avea să se întâmple una dintre tragediile cumplite anului 1940. Dar să reproducem, mai bine, câteva pagini dintr-o broșură a istoricului Gh. Buzatu (1939-1913). Ca și textul ce poartă semnătura marelui N. Iorga, de pe ultima copertă. Culmea, pe atunci eram mai apropiați de adevăruri, decât astăzi; accesul la adevăr, ca și la rostirea lui, era neîngrădit. Cine și-a putut închipui că românii se vor întoarce la „epoca” unor aleși te teapa „academicianului” M. Roller? Ce mai, avem istoria și viața pe care le merităm, ca și conducătorii și ambasadorii ce ne țin în hățuri venetice... Ei desigur, au cu totul altă viață pe care, tot desigur, n-o merită sub nici un chip.

Uniuni Europene... Dar, prin redenumirea de către Rusia a acțiunilor sale în Ucraina drept război, statele membre, dar și SUA și NATO, sunt puse într-o asumare obligatorie a următoarelor acțiuni... Pentru că Moscova nu se consideră în război cu Kievul, ci în război pe teritoriul Ucrainei, practic, în război cu toate statele care sprijină operațiunile militare ale Kievului (Nato și UE). Ceea ce doar pare bizar, căci, pe fond, este rezultatul „inteligenței” europene (a vârfurilor pseudo-doctrinelor militare, economice ori sub steag „fals”), adică deloc paradoxala situație a menținerii Ucrainei într-un status definit pe mai departe drept continuarea operațiunii militare speciale, și considerarea tuturor celorlalte părți drept combatanți de război... Și nu, această reetichetare parțială a celor implicați în tot ceea ce se înseamnă teatrul militar (de război: Moscova versus restul UE și operațiuni speciale: Moscova contra Kievului), nu va viza doar felul în care vor fi considerate drepturile și compensațiile postrăzboi (modul de acordare a viitoarelor

a Ucrainei, cât mai ales a părților din partea de UE împinse spre război, ba, tot mai aproape de a fi trimise la propriu la război de către Bruxelles.

Pentru că la asta se rezumă anunțarea de către Kiev a renunțării la „lista neagră a sponsorilor de război ai Rusiei”, unul dintre factorii de presiune asupra companiilor care mai fac încă afaceri în Rusia... O listă a intereselor economice, ca firme și piețe, a entităților occidentale ce au refuzat să se retragă din Rusia după începerea războiului. A operațiunii speciale ruse și a războiului economic și economico-militar al UE...

Iar catalogarea publică drept război a acțiunilor sale în Ucraina constituie o mișcare prin care Rusia împinge spre demararea (ori recunoașterea publică acolo unde există deja) a negocierilor de pace dinspre cei ce s-au trezit, peste noapte, părți direct combatante, militar, și nu doar din perspectiva sprijinului umanitar, în acest front geostrategic... O trezire la realitate a acelor ce au rămas captivi jocurilor făcute de UE, SUA și

avut alte repere...

Și ar trebui să fie un semnal și pentru noi... Ca poziționare și mod de reacție... Pentru felul în care vom alege a ni se pune în brațe diplomația și reprezentarea noastră făcută de alții, chiar a modului în care vom reacționa dacă Rusia ne va „stârni” cumva cu intenția restituirii tezaurului nostru contra renunțării la unele facilități militare aflate oricum doar în planurile strategice ale altora, nu ale interesului nostru militar de apărare. Și ar fi interesant de văzut cum ar reacționa ai noștri la o asemenea ofertă, nu?! Inclusiv ca poziționare diplomatică după pseudoexercițiul de exprimare prin mergerea la Bruxelles cu jalba recuperării tezaurului de la ruși, fără a fi trimis, în paralel, o astfel de solicitare (reactualizată) și esenței în noul context geostrategic, geopolitic și interdiplomatic, dar care ne lipsește nouă tot mai evident: suveranitatea deciziilor...

Vlahii români din peninsula Crimeea și Caucaz. O etnogeneză a transhumanței

Ionuț
Tene

Istoriografia bizantină și armeană amintește începând cu secolele VII și VIII despre o populație de „daci” sau „vlahi” în arealul balcanic, nord-dunărean și nord-pontic. „Geografia” armeană a lui Moise Chorenati „țara Balak – Valahia”, posibil poziționată în arealul Munților Carpați în sec. VIII, iar „Cronica” turcă Ogüzname scrie despre o țară a valahilor (Ulak-ili). Armenii vorbeau despre o țară „Valahia necunoscută”. Și în Cronica rusească a lui Nestor, care de fapt reproduce cronici mai vechi din sec. X se afirmă clar că vlahii i-au înfrânt pe slavi în Carpați și s-au opus triburilor maghiare venite înspre Transilvania și Panonia. (Aurel Decei, „Românii din veacul al IX-lea până în al XIII-lea în lumina izvoarelor armenesti”, Nationala Ciornei, 1939, București). Este o informație de cronică care atestă ascendentul cnezatelor românești în fața triburilor slave. Informația despre Balak (valah) a lui Moses Chorenati din „Atlasul” publicat la Amsterdam în secolul XVII se confirmă și printr-o inscripție runică aflată în Sjönhem pe insula Gotland, care amintește că un tânăr vareg numit Rödfös, aflat într-o călătorie prin țări străine a fost ucis de un „bakumen”, adică de români de la răsăritul Munților Carpați (din viitoarea Moldova). Vlahii se extindeau în stepa scitică până spre Caucaz, lucru confirmat și de izvoare bizantine privind răpiri de demnitari bizantini. (Aurel Decei, „Relații româno-orientale”, Editura Științifică și Enciclopedică, 1978) În istoriografia românească s-a creat mitul „bunului păstor” român, crescător de vaci și oi refugiat din istorie direct în „spațiul mioritic” ca să-l parafrazăm pe Lucian Blaga. O altă greșeală peremptorie a istoriografiei noastre este faptul că românii încep să apară în evul mediu în istorie abia în secolul XIV, odată cu „descălecatul” lui Dragoș din Maramureș. Iar a treia eroare a istoriografiei o reprezintă faptul că românii se întindeau doar între actualele granițe de stat ale României de azi sau interbelice.

În realitate, românii, încă din primii zori ai evului mediu, erau organizați în cnezate și voievodate, cu obști sătești tradiționale, lucru dovedit în special de cronicile bizantine, dar și de cele vikinge. Un fapt mai puțin cunoscut în istorie este participarea românilor la conflictele cu vikingii din secolul XI. Istoricii români doar recent au expertizat și conexat datele despre conflictele dintre români și popoarele scandinave cunoscute în părțile noastre ca și vikingi sau varegi. Cronicile bizantine și scandinave amintesc de valahii negri sau blakumeni, care trăiau dincolo

de Nistru până la Nipru și în stepele nord-pontice până în zona actualului Donbas. Valahii negri erau luptători dârzi, care înarmați cu armuri și arme ușoare, se implicau în luptele cu năvălitorii varegi peste popoarele slave din zona cunoscută ca Rusia kieviană. În vechile cronici, vikingii suedezi au fost atestați pe teritoriul Rusiei actuale în secolul al IX-lea de Cronica lui Nestor, care spune că purtau numele de „rus” și că au fost chemați de neamurile slavilor să îi conducă și să îi organizeze, varegii suedezi fiind cunoscuți ca războinici de temut dar și comercianți pricepuți. „Varegii de peste mare au pus tribut asupra ciuzilor, slavilor, merianilor, vesilor și crivicilor (jurul anului 860 dHR). Cei care fuseseră siliți să plătească tribut varegilor i-au alungat înapoi peste mare și fără să le mai plătească tribut, au început să se cârmuiască singuri. Dar n-avea niciun fel de legiuri și au început să se bată între ei. Atunci și-au spus unii altora: „Haideti să căutăm un prinț care să ne poată conduce și să ne judece după lege”. Ca urmare s-au dus peste mări la rușii varegi. (...) Ciuzii, slavii, crivicii și vesii au spus oamenilor din rândul varegilor: Țara noastră este mare și bogată dar nu este rânduială în ea. Veniți să cârmuiți și să domniți peste noi”, se arată în cronică lui Nestor, elaborată în jurul anului 1113 la o mănăstire din Kiev. Conform acestor cronici vikingii au fost factorul civilizator în zonă și au întemeiat Novgorodul în 862 și Kievul în 869, prin Rurik și Oleg, iar numele dat slavilor răsăriteni, adică ruși, vine tot de la acești vikingi. De altfel sunt și numeroase scrieri runice (n.r. alfabetul viking), în special pe pietre funerare care atestă călătoriile nordicilor în zona estică. Rurik și mai apoi urmașii săi vor continua să stăpânească o bună parte din ținuturile slavilor, întemeind și o binecunoscută dinastie rusească, cea a rurikovicilor. Cert că vikingii și noua Rusie controlată de acești bărbați dârzi, blonzi și uriași, se învecina cu teritoriile locuite de români, supranumiți valahii negri.

Descoperirile arheologice, denumite de tip Dridu, de către arheologii D. Șerbănescu sau G. Trohani, teritoriul Moldovei în secolele IX-XI era locuit de o populație stră-românească. Din aspectul Dridu se desprind culturile Sântana de Mureș Cerneahov și Răducăneni pentru teritoriul Moldovei, aparținând dacilor liberilor, goșilor și slavilor, grupuri etnice care au dus la formarea și modelarea etnică a locuitorilor Moldovei prestatale. Populația românească era grupată în obști sătești, conduse juridic de un sfat al bătrânilor după cum arată și Mircea Vulcănescu în „Mitologie românească” dar și de juapani sau cnezi. Existența unei

organizări prestatale este dovedită și de cetățile cu întărituri din lemn și val de pământ, precum cele de la Răciula, Calfa, Mășcăuți, Dersca, Fundu Herții, Tudora sau Horodiște, așa cum arată și reputatul arheolog Mircea Petrescu Dâmbovița în lucrarea sa „Sisteme de fortificații medievale timpurii la est de Carpați: așezarea de la Fundu Herții”.

Teritoriul locuit de aceste comunități românești sau româno-slave pe alocuri era stăpânit de triburile turcice ale pecenegilor în secolele IX-XI și după aceea a cumanilor un alt trib turcic nomad. Stăpânirea era formală și se concretiza prin plata unui tribut din partea populațiilor de pe teritoriul Moldovei, către triburile nomade. Existența cetăților de pământ dar și a așezărilor fortificate arată că anumite comunități fie doreau să se protejeze de eventualele jafuri ale călăreților nomazi, fie erau centre de rezistență, așa cum le descrie istoricul Cosmin Zamfirache (Legăturile temuților vikingi cu românii, Adevărul, 7 februarie 2016). Prezența vikingilor deranja comunităților cneziale românești dintre Nistru și Nipru, iar valahii negre s-au aliat cu pecenegii pentru a împiedica înaintarea vikingilor înspre râul Prut. Specific voievozilor români în istoria medievală, aceștia s-au implicat în luptele pentru putere între pretendenții puterilor vecine. Pecenegii și românii au fost implicați în războaiele varegilor de succesiune pentru conducerea Kievului, care au debutat după moartea ducelui Vladimir. Un cunoscut document islandez Eymundar pattr/saga păstrat într-o copie la de la sfârșitul secolului al XIV-lea relatează eroismul valahilor negri în lupta cu vikingii. Autorul anonim a obținut de la mercenarii vikingi reînforși pe meleagurile natale informații despre bătălia de la Alta desfășurată în cadrul războiului pentru scaunul ducatului Kievului dintre Sviatopolk și Iaroslav s-a aliat în diverse momente cu polonii, pecenegii și românii (în cronici Blokumenn). Înfrânt Sviatopolk de către Iaroslav se retrage în zona Bugului la nordul Basarabiei de astăzi, unde formează o mare oaste din poloni, pecenegi și valahi. Trupele mixte ale lui Sviatopolk s-au îndreptat spre Nipru. Pe stânga fluviului lângă râul Alta se dă în 1019 o crâncenă luptă. Iaroslav era sprijinit de 1000 de mercenari vikingi. Trupele valahilor negri au fost amplasate în centrul bătăliei în fața temuților vikingi.

„Păstorii” români au rezistat o perioadă dar sunt respinși de temuții nordici blonzi. Doar în cronicile vikinge apare lupta cu românii fapt ce arată că mercenarii scandinavi au dus greul luptei cu strămoșii noștri, care le-a rămas și în amintirea barzilor. A fost sin-

gura bătălie rămasă amintire în istorie dintre români și vikingi. Românii din zona Moldovei nu s-au lăsat mai prejos și s-au răzbunat pe vikingi, dar nu pe luptători, ci pe negustorii prinși și apoi uciși. Incidentul este înscris pe o piatră runică (Blakumen) de pe o piatră de mormânt din Gotland, din Suedia. Inscripția datată din anul 1050 vorbește de doi negustori vikingi uciși de valahii negri. După bătălia de la râul Alta, românii se organizează mai eicient în ducate mai mari. Ei încep să fie cunoscuți în cronici ca locuitori ai Țării Onutului și Țara Strășinețului. De daa aceasta românii sunt numiți bolohoveni și „țările” lor erau în zona Cernăuțului de azi. Există și azi un sat Onut pe vechea cetate medievală cu același nume. Există o descriere într-o cronică de la 1150 că lângă o biserică de lângă Iiov exista o icoană bizantină dăruită de un Ioan al Valahilor. Vlahii mai apar ca popor la este de Munții Carpați și în „Cântecul Nibelungilor” prin ducele Ramunc și a sa ceată dar și „Welthchronik” a lui Rudolf din Ems din secolul al XIII-lea, care vorbește despre o țară a „valahilor sălbatici” situată în zona Moldovei Mari de astăzi. Totodată apare denumirea de „vlahii negrii” sau „Cumania neagră”, despre care apreciatul academician ieșean Victor Spinei precizează că ar fi vorba de o culoare care desemna nordul în cronici. (Victor Spinei, Spațiul nord-est carpat în mileniul întunecat, Ed. Universității Ioan Cuza, Iași, 1997). Ca să înțelegem cu cine s-au bătut valahii negrii, strămoșii românilor vom prezenta o descriere „fioroasă” a acestora în cronică unui înțelept arab. „Nu am văzut niciodată oameni atât de perfecți din punct de vedere fizic. Înalți, blonzi și rumeni. Nu purtau tunici sau caftane, dar bărbații aveau o haină care acoperea o parte a corpului lăsându-le un braț liber pe cealaltă parte. Fiecare bărbat avea un topor, o sabie și un junghier pe care le ținea lângă el tot timpul”, îi descria pe vikingii varegi din Rusia, cunoscutul călător arab Ahmad Ibn Faladan în 922 aflată în vizită la bulgarii de pe Volga. Acești războinici care luptau în special pe jos, foloseau arme puternice. În special săbii lungi „groase și mari, de tip franc”, completează Ibn Faladan dar și topoare de luptă. Se apărau cu scuturi mari din lemn și întărite cu metal și piele, pe care desenau scene mitologice sau simboluri nordice. Intrau cu lăncile și scuturile în diferite formații de luptă, cea mai cunoscută fiind „zidul de scuturi” sau „capul de mistreț”. Vikingii au băgat groaza în bizantini, conform cronicilor epocii, dar se pare că nu i-a speriat pe dârzii valahi negri care li s-au opus mercenarilor blonzi la râul Altai în secolul XI.

Istoricul călugăr Dr. Mihai-Andrei Aldea susține o

teorie interesantă despre locuirea românească în peninsula Crimeea în zorii evului mediu: „În Crimeea românii au rămas o prezență și după invazia mongolă. Unii localnici, alții veniți dinspre Carpați alături de oștirile tătare – care încorporau localnici și în rândul cărora sunt menționați și românii în mai multe campanii. În același fel Sarmații Alani, întinși din Sarmația Cubanului până în Caucaz, se mișcă și ei sub presiunile mongole, ajungând și în Moldova Centrală de astăzi. Numiți și leși, acești sarmați vor da numele capitalei moldovenești de mai târziu. (Pentru raporturile dintre Alani sau leși și Români a se vedea și studiile lui Alexandru Gonța). În Crimeea românii, în ciuda mărturiilor arheologice, apar mai rar în izvoare. Nu făceau parte din conducerea Hanatului Crimeii, nici din aceea a cetăților bizantine etc. Erau păstori și țărani, adică „oameni obișnuiți”. După sursă, ei sunt numiți vlahi, volohi sau blazi, moldoveni, daci sau sciți. Sunt menționați, totuși, de călătorii – diplomați, misionari sau negustori – ce trec prin aceste locuri (mai ales în unele cronici poloneze).” Dr. Mihai Andrei Aldea consideră populațiile de limbă română din Crimeea și sud-estul ucrainei ca un melanj între vechii locuitori vlahi și cei nou veniți prin fenomenul transhumanței sau emigrării: Satele și orașele rupestre din Munții Crimeii păstrează și astăzi – nu spre bucuria extremismului kievean – inscripții creștine latine și alte mărturii ale continuității românești în zonă. Păstorii din Carpați și Caucaz au fost mereu o populație specială. De oameni ageri, descurcăreți, ce au putut, nu fără jertfe, să se strecoare printre marile vâltori ale istoriei. Crimeea, văzută ca spațiul dintre fluviile Nipru și Cuban (cu tot cu Azovul și Crimeea), a fost – până la sfârșitul epocii moderne, ba chiar și după – locul principal de întâlnire dintre acești ciobani. Statul Berladnicilor, având centrul în orașul Bârlad, se întindea din Carpați până înspre Marea Azov, controlând gurile marilor râuri și fluviile de aici (Siret, Prut, Nistru, Bug, Nipru). Secole întregi hatmanii zaporojeni (din Sciția Mare, aflată la nord de Cimeria sau de Statul Berladnicilor) au fost români.” De asemenea, istoricul subliniază: „În vremea invaziei rusești Românii erau majoritatea populației în Herson, din păcate (încă) nu avem date despre numărul românilor din Crimeea. Se știe doar că o parte dintre ei a fost strămutată, fie în Caucaz, fie în Siberia. Păstorii din Carpați – și mai ales mocanii – au continuat să ajungă în aceste părți. Venirea lor a asigurat supraviețuirea insulelor românești în nordul Mării Negre, dar și în Peninsula Crimeea.

Lumea un imperiu al libertății...

Petru Jipa

Dacă ai curajul să gândești cu voce tare ai toate șansele să fi catalogat ca fiind antisistem, sau că este un: „discurs instigator la ură”. Știu că ura zace în noi de aceea strigăm uneori: Ura, ura, trăiască aceste alegeri comasate la ordin și libere! Diplomatul englez Alastair Crooke spunea în „LifeSiteNews”: „Practic, este un sentiment de neîncredere în elite, o neîncredere totală, și o căutare a unei schimbări de valori...”

Oameni s-au săturat de această politică absurdă care ni s-a servit zilnic, despre cine poate sau nu să

nimănui, ea trebuie crezută. Presă de calitate este atunci când uleiul de floarea soarelui este clar. Clar...?

Un alt om de mare valoare dar care pune realismul pe primul plan este John Mearsheimer. El și-a numit cartea sa „Tragedia politicii” („The Tragedy of Great Power Politics”) pentru a sublinia amărăciunea și dimensiunea dramatică a relațiilor internaționale, în special a politicii marilor puteri.

Termenul „tragedie” sugerează că, asemenea unui spectacol tragic în care personajele se confruntă cu destinul lor și cu consecințele acțiunilor lor, politica internațională este guvernată de forțele neîndu-

acestei securități și a extinderii influenței lor, statele mari pot intra în rivalități, conflicte și chiar războaie, generând astfel instabilitate și suferință în regiuni afectate. Deci, mai degrabă, Mearsheimer consideră că interesele și acțiunile marilor puteri pot avea consecințe dramatice și tragice, decât să le descrie drept direct izvor de durere. El este cunoscut pentru perspectiva sa realistă asupra conflictelor internaționale. Consideră că conflictele sunt inevitabile într-un sistem internațional caracterizat de lupta pentru putere între state și argumentează că statele mari sunt conduse de nevoia de securitate și supraviețuire, fiind

internaționale ar trebui să ia în considerare nevoile de securitate ale statelor și rivalitatea strategică dintre marile puteri atunci când evaluează astfel de conflicte. Opiniile sale au supărat o mare parte din comunitatea academică și politică cu privire la această interpretare a evenimentelor din Ucraina.

John Mearsheimer a fost critic la adresa politicii Israelului în contextul conflictului din Gaza. El a susținut că Israelul acționează în mod excesiv și disproporționat împotriva palestinienilor din Gaza, ceea ce generează suferință umanitară și escaladări ale violenței. Dar a subliniat importanța

tori pot fi dificil de înțeles pentru publicul larg, sau politicieni. Sau pot fi considerate prea academice sau abstracte pentru a fi aplicate în mod practic în politică sau în viața de zi cu zi. Gânditorii care propun teorii care contravin intereselor sau agendelor politice sau ideologice dominante pot fi respinși sau ignorați de către cei care dețin puterea sau influența. Ideile unui gânditor pot fi respinse sau ignorate deoarece contravin prejudecăților, convențiilor sau credințelor existente ale societății.

În timpuri de criză sau tulburare politică, opinii extreme sau simpliste pot avea tendința să fie mai atrăgătoare decât analizele

folosească o toaletă, despre ce este o femeie. Toate aceste aspecte”. El mai spune că observarea realității înseamnă „discurs instigator la ură”. Crima supremă este de a cere pacea, ceea ce echivalează cu o trădare, potrivit ideologiei actuale. Cine să mai înțeleagă atâtea ideologii, tot ce trebuie să înțelegem este că tot ce spun politicienii, este bine.

Mă gândeam la ce s-a întâmplat în pandemie, când un laureat de premiul Nobel, Luc Montagnier, cel care descoperise virusul imunodeficienței umane a avut o altă părere despre vaccin. Dumnezeu să-l odihnească în pace! A murit la scurt timp după ce toată presa l-a criticat. Și da... presa nu este subordonată

plecate ale puterii, intereselor și rivalităților statelor mari. Mearsheimer argumentează că lupta pentru putere și securitate între statele mari poate duce la conflicte și tragedii umane, chiar în absența intențiilor malefice, uneori stupide, formulând astfel conceptul de „tragedie a marilor puteri”.

În interpretarea lui John Mearsheimer, marile puteri nu sunt neapărat un izvor „de durere” în sine, ci sunt actori centrali cu interese și obiective distincte în arena internațională. Conform perspectivei realiste a lui Mearsheimer, statele mari sunt motivate de dorința de a-și asigura securitatea și supraviețuirea într-un sistem internațional competitiv. În căutarea

preocupate în principal de consolidarea și extinderea puterii lor. Din această perspectivă, el susține că conflictele pot apărea atunci când interesele și obiectivele statelor se ciocnesc, iar acestea își folosesc puterea în competitivitatea lor pentru a-și atinge obiectivele politice și strategice.

John Mearsheimer a exprimat opinii controversate referitoare la conflictul din Ucraina. În contextul anexării Crimeei de către Rusia și a conflictului din estul Ucrainei, Mearsheimer a susținut că Rusia acționează în mod defensiv pentru a-și proteja interesele de securitate și pentru a contracara expansiunea NATO în regiune. El consideră că perspectivele realiste asupra politicii

respectării drepturilor omului și a reglementărilor internaționale în ceea ce privește conflictele armate și a criticat comportamentul considerat abuziv al Israelului în Gaza.

Perspectiva sa realistă asupra conflictelor internaționale îl determină să pună accentul pe eforturile de securitate și de stabilire a echilibrului de putere în regiune, ca elemente esențiale pentru rezolvarea conflictului din Gaza.

Există diverse motive pentru care anumiți gânditori sau teoreticieni nu sunt întotdeauna ascultați sau apreciați într-un anumit context sau de o anumită audiență largă. Unele motive posibile ar putea include: Ideile și teoriile elaborate de anumiți gândi-

și teoriile mai complexe sau în profunzime.

Pământul este plat, bărbații nasc, iar gândacul este comestibil. Gata am crezut...!

Nu am mai murit pentru a fi liberi... Dar nici liberi nu am mai ajuns a fi...

Cezar Adonis
Mihalache

Cauciuc în loc de coloană vertebrală, lașitate în loc de minimă demnitate și decență... Și nu, petiția nu este în sine o formă reală, ca implicații, de reacție socială, cu atât mai puțin de acțiune imediată... Ba, n-are nici măcar valoarea unei note de subsol a unor manifeste din alte vremuri, reprezentând doar o formă de închidere și izolare a problemelor în sertarele nepăsării. Un fel de comisii aidoma acelor prin care se „rezolvau”, până mai ieri, problemele sociale, economice, chiar și politice, din perspectiva acelor ce ne conduc, doar că, acum, devenim, pe lângă subiecți, și artizanii acelor felurite comisii. De prea mulți ani încoace, doar unele de cenzurare și autocenzurare. Iar petiția, la nivelul căreia ne-am restrâns manifestările civice, nu este nici măcar o umbră a implicărilor din trecut. Nici de mândrie, nici de relevare, nici de exprimare a curajului de cândva... Astăzi deja unul cu mult prea multe ghilimele... De

aceea, nici măcar ca un minim preluat istoricește, nu ar trebui să ne relaxăm că am făcut și noi ceva... Am semnat ceva și pe undeva... Pentru că acel „Vom muri și vom fi liberi!”, care a stat la baza a ceea ce suntem azi (sau am fost până la un punct) nu a fost scris într-o petiție. Ci pe țarinele libertății noastre cu sângele Eroilor... Și, în fapt, cum ar fi arătat oare eliberarea și libertatea noastră dacă am

fi pus însăși Revoluția într-o petiție?!... Da, nu am mai fi murit pentru a fi liberi!... Dar nici liberi nu am mai fi ajuns a fi...

Trebuie să dăm singuri deoparte mazăga postdecembristă a acestor forme de mimare a democrației. A libertăților noastre de exprimare. Sau, cum deja par a fi, de neexprimare... Căci, dacă nu din

motive de demnitate și mândrie istoric-patriotică, de venerare sau măcar respect față de înaintașii care au îndurat, suferit, s-au martirizat pentru libertatea noastră de peste veacuri, pentru dreptul de a ne decide singuri prezența de astăzi, de a ne impune în fața unor pseudonațiuni, biete rictusuri de popoare până mai ieri, așadar, măcar din considerente pragmatice trebuie să evităm aceste

formule ale inacțiunii sociale. Petițiile. Petițiile în van... Pentru că, la felul în care suntem încorsetați în propriile cetăți, ziduri în și din noi, ne îndreptăm spre vremurile în care petițiile de azi vor fi devenit nu doar și mai fără rost, ci și încadrate în asocialul de „corectitudini” (politică, economică, mâine-poimâine chiar biologică), în asocialul prin

care sistemul ne pune botnițe și lese, invizibile dar atât de apăsătoare în intrinsecul lor. Pentru că nu vor mai trece multe aclipe din neastralul postdecembrist până când acest fals exercițiu de manifestare în ne-am izolat, petiția, va fi agățat, la rându-i, în cuiul vinovățiilor în care atârână deja oricum prea multe libertăți, prea multe drepturi, prea multe demnități și repere cedate...

Va veni ziua în care petițiile, pe care ne bazăm în forma noastră de mimi ai apărării istoriei, limbii, vestigiilor, drepturilor economico-sociale, vor fi anulate prin reglementările de anonimizare obligatorie a oricui, când iscăliturile noastre, ba chiar și subiectele petițiilor, vor fi considerate a priori date confidentiale... Va fi momentul în care vom constata că singurul mod de acțiune pe care l-am păstrat, la care ne-am raportat aproape capital, dintre toate formele de exprimare și de acțiune pe care le aveam, nu va mai putea fi folosit pentru că nu va mai avea conținut... Pentru că vom constata că am risipit, nu doar formele deja

arhaice (în raport cu Decembrie '89) de exprimare a nemulțumirilor, de impunere a drepturilor, contopindu-ne cu simulacrul unui postdecembrism întârziat, ci am pierdut și formele reale de exprimare socială... Când vom vedea cum și petițiile vor fi fost cenzurate de sistem în același asocial, la care nu am fi ajuns, paradoxal, dacă nu ne-am fi câștigat libertatea (nu neapărat și demnitatea) de a protesta, de a ne exprima și de a acționa... Căci acolo vom găsi zăvorât tot ceea ce am crezut noi că ne-am păstrat ca rezervă de acțiune...

Dar este un drum ales de noi... Chiar dacă seamănă cu o grea cruce în vremuri... Căci, în fond, demnitatea și mândria, istoria, valorile, drepturile, libertățile, și însuși viitorul, nu se consemnează prin petiții, nu se pun acolo, chipurile, pentru a le proteja... Ci este nevoie de un exercițiu social imediat și real. O exprimare măcar la minimul a ceea ce am avut în 1989!...

Nu de război și nici de moarte ar trebui să ne fie frică. Ci de Dumnezeu!

Maria Diana
Brăgaru

Frică. Frică de război. Frică de virusi. Frică de spitale prost echipate, cu medici din ce în ce mai puțin empatici. Frica de vaccinuri. Frica de ziua de mâine. Frica de ruși. Frica de AI. Frica de ecumenism. Frica că ni se iau copiii. Frica de transumanism. Frica de reptilienii. Frica de Ocultă. Frica de moarte... Dar nu de toate acestea ar trebui să ne fie frică. Ar trebui însă să fim îngroziți de lipsa de încredere în autorități. În lipsa de încredere în toți politicienii corupți care nu au făcut nimic bun, ci ne-au dus și ne duc către hău. Că instituții naționale, europene și mondiale nu au dat și nu dau doi bani pe noi! Ne-au spus că ne omoară virusul. Dar niciun politician important al lumii nu a murit de Covid sau de vaccsin. Niciun președinte de stat. Niciun finanțist. Nu am auzit de niciun șef important care să fi murit subit. ă

Și acum, suntem ținuți sub tensiune cu tot felul de scenarii ilogice, se debitează pe toate canalele tot felul de ineptii și gogorite

care ne jignesc inteligența. Ne spală pe creiere cu știri care ne țin sub tensiune. Știri care se bat cap în cap.

Când ar trebui să aibă mare grijă la contextul internațional în care ne aflăm, ai noștri încă se ceartă pe ciolanul la care visează pentru următorii patru ani, fac alianțe contra naturii ideologice. Mai marii lumii ne sacrifică pe noi ca să nu își piardă ei credibilitatea și prin urmare, scaunele prea mari pentru creierele lor prea mici, pentru inimile lor de lichele și pentru setea lor de putere. Ca să arate că fac ceva, după ce ne-au pus să umblăm cu trențe pe față, să ne înțepăm și să plătim seruri experimentale, ne-au pus să plătim pentru un război care nu este al nostru și vor să cumpărăm tot de la ei armament cu bani împrumutați tot de la ei.

Ar trebui să fim îngroziți pentru că nu mai putem avea încredere în nicio instituție publică menită să ne apere, pentru că toate sunt puse numai să ne sărăcească, să ne înrobească!

Drepturile dar și libertățile ne-au fost îngrădite sub promisiunea

unui bine general și noi încă credem că așa ne-a protejat și ne protejează cineva. Preturile cresc, nivelul de trai scade. Copiii ni i-au îndobitocit cu ecrane și lecții online, ni s-au sălbăticit, se droghează, sunt agresivi. Ni se induce o stare teribilă de panică din toate părțile. Ceva, rațiunea, instinctul, ne spun că suntem mințiți, că suntem manipulați, dar preferăm să încercăm să credem ce ni se servește pentru că alternativa ne-ar face să ne pierdem mințile și de aceea pare ne neconceput. Și între fricile acestea și frica de imbecilitatea criminală a celor care ne conduc, preferăm să ne fie frică de orice în loc să ne fie frică de dictatura informațională criminală în care trăim.

O dictatură unde domnește frica, minciuna, lipsa de dialog, lipsa de transparentă. Lipsa de speranță! O dictatură care îi îngrașă și mai mult pe îmbuibății și puternicii lumii și ne slăbește, ne înnebunește și ne omoară pe noi, cei care îi îngrășăm și le dăm putere lor, acelor care nu dau pe noi nici măcar o para găurită. Nici pe noi și nici pe copiii noștri.

Suntem atât de anesteziati că nici nu înțelegem că am ajuns noi maimuțe în tot circuitul asta dirijat. După Plan Demonium și susținerea unui război străin, dar care ne-a afectat grav pe fiecare dintre noi, ar trebuit să fim de nu știu câte ori pe străzi, să le cerem socoteală, în fața clădirii Parlamentului, a Președinției, în fața deputaților, senatorilor și a președintelui, pentru că lor le-am dat voturile noastre și să îi întrebăm jocurile cui le-au făcut și le fac, ale cui interese le reprezintă ei de fapt?! Că pe ale României și poporului român în niciun caz. Să îi întrebăm de ce s-au perindat peste tot în lume și în mass media, și la ski și naiba să îi pieptene pe unde mai umblă toți pe banii noștri în loc să pună toți osul la treabă.

Dar nouă ne e mai frică și de umbra noastră decât de faptul că în acest ritm, România nu va mai avea niciun viitor. Și nu din cauza lor, ci din cauza lipsei noastre de reacție și a fricii, de panica ce ne-a invadat din toate părțile și care ne-a paralizat și îndobitocit.

Până să vină Putin sau reptilienii să ne omoare părinții, copiii și pe noi

înșine ni-i omoară lipsa unui sistem de sănătate funcțional cu adevărat, mâncarea proastă, chimicalele, alcoolul, drogurile, efectele adverse. Până să vină rușii și marțienii să ne ia țara, ne-au luat-oăștia care ne vor binele, până să vină rusul să zică iarăși „Davai ceas!” ne vor fi luatăștia și chiloții din fund! Până să vină blackoutul total, eclipsa de soare de o săptămână, până să ne cadă o nucleară în cap vom fi deja morți de foame sau de stres! Pentru că de toate ne e frică, doar de Dumnezeu nu ne e! Altfel am fi știut ce e de făcut! Și nu am fi stat ca niște momâi...